

Exemplificările în traducere proprie sau a unor poeți poloni, reușesc să redea în cea mai mare parte frumusețea originalului.

Spre deosebire de literaturile populare din Apusul Europei, în mare parte influențate de elementul livresc, literatura populară românească — după părerea autorului — și-a păstrat întreaga prospețime, fără să sufere din partea literaturii culte vreo influență nici sub raportul conținutului, nici al limbii. Această afirmație a autorului se referă, desigur, la o epocă mai veche, astăzi limba creațiilor populare fiind influențată de limba literară, care în condițiile noilor relații sociale și tehnice noi, pătrunde în mase tot mai largi.

Literatura populară este aceea care a salvat în momente critice scrierea și limba românească, constituind temelia sănătoasă și vie pe care s-a dezvoltat limba noastră literară. Școala latinistă a fost combătută eficient mai ales prin descoperirea frumuseților de creație populară.

Sînt arătate de asemenea reflexele literaturii populare în opera unora dintre scriitorii romîni ca: I. Neculce, I. Creangă, M. Eminescu, M. Sadoveanu, etc.

Preocupat de multă vreme de problemele raporturilor istorice și culturale dintre poporul polon și romîn, Ion C. Chișimia nu pierde din vedere nici acum acest lucru. Domnia sa arată evenimentele din istoria Poloniei care au stat la baza baladei romînești, *La fîntîna gerului*, citind cercetarea lui P. Caraman.

Lucrarea, în ansamblu, interesează atît prin ideile pe care le cuprinde, cit și prin faptul că pune pe cercetătorii poloni în curent cu stadiul actual al cercetărilor folclorice din țara noastră.

Elena Deboveanu-Mălăescu

M. S. ŽIVOŮ, Адам Мицкевич. Жизнь и творчество. (*A Mickiewicz. Viața și creația*) Moscova, 1956, p. 511.

Moștenirea literară a marelui poet polonez, Adam Mickiewicz, a intrat în fondul literaturii universale, ca opera unui mare poet democrat și revoluționar.

În anul 1955, potrivit hotărîrii Consiliului Mondial al Păcii, întreaga omenire progresistă a comemorat, într-un cadru solemn, o sută de ani de la moartea poetului. Cu acest prilej, specialiștii au arătat opiniei publice rezulatele obținute de ei în studiile privitoare la opera poetică a marelui scriitor polonez.

Literatura cu privire la Mickiewicz este foarte bogată și variată. Despre el au scris atît reprezentanții lagărului progresist cit și cei din lumea capitalistă. S-au publicat broșuri de popularizare, articole și lucrări științifice, pînă la monografii voluminoase. Lupta pentru moștenirea literară a marelui poet a început încă din secolul trecut. Adevărații săi apărători au fost scriitorii marxiști.

În articolul, publicat cu prilejul comemorării a o sută de ani de la nașterea poetului Roza Luxemburg spunea: «Adam Mickiewicz nu este numai cel mai mare poet al Poloniei, ci unul din marii poeți ai lumii, de al cărui nume se leagă foarte strîns istoria națională și spirituală a Poloniei.»¹

Această luptă au continuat-o toți acei care împărtășeau concepțiile lui revoluționare și democratice atît pe pămîntul patriei, cit și dincolo de hotarele ei. Specialiștii ruși au creat în adevăr o tradiție temeinică în ceea ce privește studiile despre Mickiewicz. În 1948, împlinindu-se 150 de ani de la nașterea poetului, iar în 1955 o sută de ani de la moartea lui, în URSS au apărut monografiile și numeroase articole și broșuri de popularizare privind diferite perioade din viața și activitatea poetului. Astfel, în anul 1955, a apărut monografia lui I. C. Gorski, intitulată «Adam Mickiewicz»,² iar în anul 1956, S. S. Sovietov³ a scris un studiu despre viața și opera poetului, din perioada șederii sale în Rusia.

¹ Roza Luxemburg *Статьи о Литературе*, Moscova, 1924, p. 53.

² I. K. Gorski, Адам Мицкевич Moscova, 1955, p. 275. Editura Academiei de Științe a URSS.

³ S. S. Sovietov, Адам Мицкевич, Leningrad, 1956, p. 187.